

Ogsaa her gaaes der ud fra, ligesom i den tilsvarende Paragraf i Eftertrykke-loven, at der ikke er Tale om Krænkeelse af nogen Naturret eller om nogen sædvanlig Forbrydelse, men om et Forhold, som man vil forment. Det er derfor en Selvfølge, at det ikke kan være Gjenstand for offentlig Paatale, men at Paatalen maa finde Sted fra den Forurettedes Side, og dernæst at der er sat en kort Præscriptionstid, for at Søgmaal ikke skal reises efter altfor lang Tids Forløb. Naar imidlertid Udgangspunktet sættes, ikke fra den Tid, da Forseelsen er begaaet, men fra den Tid, da den vedkommende kommer til Kundskab om den, bortfalder Præscriptionstiden. Hvad den ærede Ordfører bemærkede om et andet Tilfælde kan umuligt gjælde her, thi her maa den blotte Paastand om ikke at have faaet det at vide staae til Troende. Det vil jo være umuligt at godtgjøre, at Sagsøgeren har været vidende om Forseelsen for over et Aar siden; det er et reent subjektivt Moment, der ikke kan være Betingelse for Strafftyld eller Ikkestrafftyld. Altsaa denne Regel, at Søgmaal kun kan anlægges af den Forurettede, kan ikke indskrænkes ved, at Paatale maa finde Sted inden Aar og Dag, efter at den Paagjældende er bleven vidende om Forseelsen; thi det vilde kunne udstrække Tiden i Sine Aar, og den af Udvalget foreslaaede Betingelse er bygget paa et Faktum, der hverken kan bevises eller modbevises.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at Ordene, som ere bragte i Forslag, ere ordret tagne af Eftertrykke-loven af 1857, og at de samme Ord omtrent ordret findes i Forordningen af 1837 sidste Paragraf, samt at indtil Dato Jurisprudentsen meget godt har vidst at hjælpe sig ud over de Vanstieligheder, som den høitærede Minister vidste at frembrage. Ganske vist seer det jo tilshneladende ud, som om man vilde udskyde Terminen overordentlig længe; men i Praxis har saadanne Forhold aldrig vaart Anstød, det tør jeg paastaae. Spørgt er det jo muligt, at den høitærede Ministers Ytring kunde give Udvalget Anledning til ny Overveelse; men, som sagt, Ordene ere tagne fra en Lov, der er voteret af Rigsdagen.

Indenrigsministeren: Det Sidste er en Feiltagelse. Loven af 1857 § 22 lyder saaledes: „Søgmaal for Overtrædelse af denne Lov kan kun anlægges af den Forurettede.“ — forsaavidt er det ordret — „og kan kun antages, naar Forurettelsen paatales inden Aar og Dag, efterat det ulovlige Skrift offentligen er offentliggjort til Salg paa det Sted, hvor den sidste retmæssige Udgave er udkommen, eller efterat den ulovlige Opførelse har fundet Sted.“ Der er altsaa den rigtige Tanke udtrykt, at det er et Aar, efterat Forseelsen er begaaet, at den skal paatales; ellers bortfalder Paatalen. Den ærede Ordfører tager Feil, naar han troer, at man der har stillet det hen paa et saa svævende og forsvindende Moment, som at Sagsøgeren har været vidende om Forseelsen, Noget, hvorom Ingen kan være medvidende, og hvorfor Beviis er umuligt.

Ordføreren: Det skal være mig en Fornøjelse i dette Punkt at kunne cedere for den høitærede Indenrigsminister.

F. Nielsen: Jeg skal kun ved § 8 tillade mig en lille Bemærkning, som jeg henstiller til Udvalgets Overveelse inden tredie Behandling. Naar „efter“ rettes til „ifølge“, saa vil den paagjældende Passus af § 8 faae en saadan Ordlyd, at ifølge deraf vil der, Dagen efterat denne Lov er udkommen, kunne foretages Konfiskation hos Kunsthandlerne af alle de fremmede Lithografer af danske Kunstneres Arbejder, som maatte være henliggende hos dem; men det vilde dog være aldeles uretfærdigt, om man vilde konfiskere hos dem de Kunstarbejder, som de lovmæssigt have indforskrebet. Man kan kun være berettiget til en saadan Konfiskation, hvis de vedblive at holde disse Arbejder tilsalgs, efterat Loven er udkommen; de maae naturligvis være berettigede til at kunne sende dem tilbage igjen til Udlandet. Der maatte altsaa tilføies efter de Ord: „ifølge nærværende Lov uberettiget forsærdiget Efterligning,“ „hvis denne vedbliver at holdes tilsalgs, efterat Loven er udkommen.“